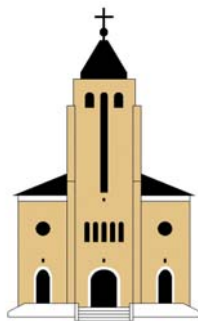

MUSTÁRMAG

Budapest-Pestszentlőrinc-Szemeretelepi Szent István Király Plébánia

ALAPÍTVÁ: 1992 • 2010/9. SZÁM • DECEMBER 19.

EMBER AKART LENNI...

Születésem története kicsit rendhagyó. Egy faluban laktunk, telefonunk nem volt. Anyukám táncdalfesztivált nézett a tévében, amikor egyszer csak felfigyelt rá, hogy túl rendszeresek és gyakoriak a szülés előtti fájások. Apukám elszaladt telefonálni a mentőknek, de mire kiértek Esztergomból, már eléggé meg akartam születni. Tátig sikerült eljutni, de a falu szélétől már nem mehettünk tovább – elérkezett az idő. Megszülettem az út szélén, egy fa mellett a mentőben, egyszerű körülmények között, az éjszaka közepén.

Több mint húsz évvel később angol tanfolyamra kezdtem járni egy nyelvtúdióba. Egy amerikai férfi volt a tanárunk, aki a rendszerváltást követően keresztény hithirdetőként érkezett Magyarországra. Gyakorlásképpen mesélni kellett a születésünkről, kisgyerekkorunkról. Amikor meghallotta születésem történetét, nagyon mosolygott és Jézus születéséhez hasonlította világrajöttöm körülményeit. Mi tagadás, jól esett, hogy Jézushoz hasonlít.

Most úgy vélem, hogy minden születés egy csoda, történjék bár a legjobban felszerelt kórházban, az út szélén vagy otthon. Egy baba mindig apró, gyámoltalan és kiszolgáltatott – sok szeretetre, gyöngédségre, gondoskodásra van szüksége. Jézus pont azért jött közénk babaként, hogy átélje mindezt. Számára nem idegen a mi embersorsunk, hisz mindnyájan ugyanúgy kezdtük. Ő is ezt akarta. Nem kért külön, fényesebb sorsot, mint bármelyikünké. Ember akart lenni. Egy közülünk. Általa elmondhatjuk, hogy valóban velünk az Isten...

„Amikor elérkezett az idők teljessége, az Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született...” (Gal 4,4)

C. Zs.

A GYERMEK

A gyermeket már az Ószövetség is áldásnak tekintti. A Zsoltárokból azt olvashatjuk, hogy olyanok a gyermekek, mint olajfacsemeték az asztal körül. Isten gyermekek iránti kiemelt szeretetéről tanúskodnak az Ószövetségi írások. A gyermekek nincsenek kizárva az Úr dicséretéből

sem. Sőt Isten kiválasztottai között is vannak gyerekek. Így válhatott a kis Sámuel Isten üzenetének továbbadójává.

A messiási jövendölések csúcspontja, Emmánuel születése, aki a szabadulás jele, valamint Izaiás is üdvözli a királyi gyermeket, aki helyreállítja a jogot és az igazságosságot.

Így érkezünk el a Megváltó gyermekként való megérkezéséig. Lukács nagy gondal számol be a gyermek Jézus életének fontos eseményeiről: a megszületés körülményeiről, a templomban való bemutatásról, a templomban ott maradó tizenkét éves Jézusról.

Jézus felnőve ugyanazt a magatartást tanúsítja a gyermekekkel szemben, mint az Atya. A szegények és gyermekek egyaránt közel állnak hozzá, kinyilatkoztatva így azt, hogy ők vannak legközelebb az Isten országához. Jézus azt mondja, hogy a gyermekeké a Mennyei Ország, vagyis azt, hogy

a gyermekek az igazi tanítványok, szívük nyílt tisztaságával fogadják az Atya ajándékát. Ilyen értelemben kell olyanná lennünk, mint a gyermek, tudnunk kell örömmel és hálás szívvel fogadni az Atya ajándékát. Azt is olvashatjuk, hogy az Atya a kicsinyeknek nyilatkozta ki önmagát, és elrejtette a titkot a bölcsék előtt.

A ráhagyatkozás bátorsága az, ami befogadhatóvá teszi a kicsinyek számára a misztériumot.

Jézus azt is tanítja, hogy „boldog, aki befogad egyet is a kicsik közül (Mt 10,42), de jaj annak, aki megbotránkoztatja vagy megveti a kicsinyeket.

Nem csak nekünk nehéz értenünk néha, mit is jelent a gyermeki magatartás. Már Pál apostol is inteni kényszerült a korintusi testvéreket, hogy növekedjenek a szeretetben és a hitben, és óvja őket a gyermeki magatartás hamis értelmezésétől. Különbőséget kell tehát tennünk a gyermeki lelkület és gyerekes viselkedés között.

Tekintsünk tehát a jászolban fekvő kisedre úgy, mint akiben Isten kiüresítette önmagát, és emberré lett, de lássuk benne Megváltónkat is egyben, aki a kereszten adta életét a mi üdvösségünkért!

A Biblikus Teológiai Szótár nyomán
N. Gy.

DECEMBER

December hagyományos magyar neve Karácsony hava. A hónap jeles szentje **Szent István diakónus, vértanú.**

István diakónus vértanúságát Szent Lukács örökítette meg az Apostolok Cselekedeteiben. István a hét diakónus egyike, akiket az apostolok azért választottak, mert feszültség keletkezett a görög nyelvű, hellén kultúrájú és a jeruzsálemi hívek között. A görögök úgy érezték, hogy az ő özvegyeik hátrányt szenvednek az alamizsnaosztásnál. Ezért az apostolok kiválasztottak hét tekintélyes, keresztény hellén férfit és megbízták őket az asztal szolgálatával. Ezentúl ők az imádságnak és az ige szolgálatának éltek.

A hét férfi közül kiemelkedik István alakja, „ez a hittel és Szentlélekkel eltelt férfi”. Isten nagyobb mértékben tette őt kegyelme eszközévé, ezért művelt csodákat és jeleket a nép körében. A bölcsesség ajándékában is részesült. Ennek köszönhetően hirdette nagy erővel Isten igéjét.

Lukács célja az, hogy István alakján keresztül bemutassa az Egyház elszakadását

a jeruzsálemi Templomtól és a zsidóságtól. István személyében és küldetésében világosan láthatóvá válik a lelkek szétválása, hasonlóan ahhoz, ami

Jézus körül lejátszódott. Nem véletlenül válik a tanítvány életének vége is hasonlóvá Mesteréhez.

Miként Jézust, Istvánt is a főtanács elé állították, ugyanazokkal a vádakkal léptek fel ellene, mint Jézus ellen.

Istvánon beteljesedik Krisztus ígérete: *„Amikor majd a zsinagógákba vagy a hatóságok elé hurcolnak titeket, ne gondolkodjatok rajta, hogyan védekezzetek és mit mondjatok, mert a Szentlélek abban az órában majd megtanít benneteket*

rá, hogy mit kell mondanotok” (Lk 12,11-12). Ezért tudja István is, hogy mit kell mondanania. Áttekinti Izrael történetét, melynek során Isten oly sok csodát tett a nép érdekében. István a maga próféta látásával látja, hogy a történelem vonalai egy pontban találkoztak: Isten elküldi egyszülött Fiát, s a zsidók, mert keményszívűek, keresztre feszítették őt. És ekkor a történelem vonalai ismét tágulni kezdenek a jövő felé: Isten ►

▶ már nincs a Templomhoz és „az ő népéhez” kötve. Az örömhír terjedni kezd a pogányok felé. *„Ti vastagnyakúak, körülméletlen szívűek és fülűek, mindig ellenállatok a Szentléleknek, s mint atyáitok, olyanok vagytok ti is. Melyik prófétát nem üldözték atyáitok? Mind megölték azokat, akik az Igaz eljövételéről jövendöltek.”* (7,51-52)

A vádlott védőbeszéde súlyosan hullott a vádlókra. István így folytatta: *„Látom a megnyílt eget és az Emberfiát, amit ott áll az Isten jobbján!”*

Szavaira a főtanács tagjai fölugrálnak helyükről és dühösen Istvánra rontanak. Az eszüket vesztett emberek kitoloncolják

Istvánt a teremből, ki a városból, hogy ott haljon meg. A Damaszkuszi-kapun kilökik, hogy fusson az életéért, ha tud. Ő azonban nem fut el a kövek elől, hanem térden állva így imádkozik: *„Uram, ne ródd föl nekik ezt bűnül!”*

Tanúja volt ennek a jelenetnek Saul, aki egy héttel később ugyanezen a kapun indult Damaszkusz és a sorsa felé.

Akkor még nem sejtette, hogy a Mindenható őt jelölte ki arra, hogy a pogányok között terjessze az Örömhírt.

Forrásmű: Szentek élete, SZIT, Budapest 2009.

K. E.

NÉPSZOKÁSOK

SZÁLLÁST KERES A SZENT CSALÁD

Egy ma is élő nemesnádudvari hagyomány

„Aus Liebe meines Herzens habe ich eine Wohnung bereit für Zeit und Ewigkeit” (szívem szeretetével készítem ezt a lakást most és mindörökké) – ezekkel a szavakkal fogadják kis falunkban a Szent Család képét egy régi hagyomány nyomán.

December 19–23. között kilenc estén át kilenc családnál éjszakázik a kép. Mindenkire egyszer rákerül a sor szálláskeresésben és fogadásban is. Ahol a képet fogadják, ott marad éjszakára, és a következő nap innen viszik tovább. Minden háznál egy kis oltárt készítenek gyertyával, virággal, a Szent Család képével.

Korábban mindenkit bevontak (még a gyerekeket is) a közös éneklésbe, imádkozásba.

Ma is él a hagyomány „otthon”, de inkább középkorú, idősebb asszonyok érzik feladatuknak, hogy így várják Jézus születésének ünnepét.

Vannak csoportok, ahol ma is még svábul, ahogy szüleink, nagyszüleink életében is, hangzik el minden.

Nagyon szép és jó dolog lehet, ha az ember roratéval kezdi a napot, és a *„Szállást keres a szent család”*-dal fejezi be.

K. L. M.

ADVENT 2010

● Honnan lehet tudni, hogy nemsokára advent? Hát többek között onnan, hogy a hirdetésekben közös

ADVENTIKOSZORÚ- KÉSZÍTÉS RŐL

hallunk. Az idén több lehetőség is volt a munkálkodásba való bekapcsolódásra: a csütörtök délutáni hittanon a gyerekek, a vasárnapi szentmise után pedig a családok, felnőttek készíthették el koszorújukat.

A hittanosok nem csak azért dolgoztak, hogy családjuk majd szép adventi koszorú mellett imádkozhasson, hanem másokra is

● Adventi készülődésünk igazi nyitánya az idén a

HAGYOMÁNYOS ADVENTI KONCERT

volt. Advent 1. vasárnapjának délutánján a plébánia különböző helyiségeit hangoló/beéneklő kórusok töltötték meg. A hangok összevisszasága ½5-től megszűnt, átvette helyét a rend. Ekkor a templomot töltötték be a muzsika hangjai. A fellépők nem voltak ismeretlenek: templomunk gyermek- és felnőttkórusa mellett ismét vendégünk volt a Sonore vegyeskar.

gondoltak: idén ők készítették el azoknak az idős testvéreknek a koszorút, akikhez Zsolt atya elsöpénteként jár. S nem csak elkészítették, hanem el is vitték nekik a karácsony közeledtét jelző koszorút.

Aki itt volt ezen a délután, a zene és a költészet segítségével néhány kilométerrel közelebb kerülhetett a betlehemi jászolhoz...

- Advent 2. hétvégéje a mély lelki készüléte volt. Ekkor volt ugyanis az

ADVENTI TRIDUUM.

Idén *Varjú Imre atya* lelkigyakorlatos beszédei alakítottak bennünket. Három estén át elmékedtünk a tékozló fiú történetéről, és ennek kapcsán az Atya, Mennyei Atyánk nagy-nagy szeretetéről írtunk – mindenkori tékozló fiúk iránt –, a bűnbocsánat végtelenségéről, a megtérők miatti örömről. Vigyáznunk kell életünkben, nehogy az örömben osztozni nem tudó, önmagától eltelt, életében az isteni jelenlétet nem kellően értékelni tudó testvérré hasonlítsunk! Tudjunk hálát adni

Mennyei Atyánknak azért, hogy nap mint nap velünk van, s tudjuk ezt észrevenni! Három este, három szentmise, három szentbeszéd: ismét fogytak a kilométerek, s valahol a távolban már sejtethjük Betlehemet...

ANYAKÖNYVI ADATOK

TEMETÉSEK

† **Györkös Józsefné (Vizi Erzsébet)**

születési év: 1933

temetés ideje: 2010. december 8.

† **Nagyághy Csaba**

születési év: 1922

temetés ideje: 2010. december 8.

- Tavaly kezdődött, az idén folytatódott, hogy adventi szombat estén

TAIZÉI IMAÓRÁT,

gyertyagyújtást tartunk a gyertyafényes templomban. Szombatonként nincsenek hajnali szentmisék – imádkozni mégis összegyűltünk hétről hétre. A taizéi közösség adventi imaalkalmainak liturgiáját illesztettük, alakítottuk a magunk helyzetére. Az első alkalommal – a pápai szándéknak megfelelően – a magzati életkért imádkoztunk, a többi estén inkább közösségünk karácsonyi készülétét vittük az Úr elé. Minden estének volt gazdája, vagyis ők olvasták fel az imaest olvasmányait, könyörgéseit, imáit. A halk gitárszó kísérte elmékedésre alkalmas énekek, és az imaóra fontos részét képező hosszabb csönd segítettek abban, hogy befelé figyeljünk, hogy észrevegyük, hogy a bennünk lévő várakozást, esetleges hiányt Isten be akarja tölteni, s felismerjük, hogy csakis Ő tudja betölteni. S, hogy minden ima, minden Istenhez szóló gondolat segít abban, hogy hamarosan odatérdelhessünk a jászol elé...

N. Gy.

RORATE

„Zúgolódás és huzavona nélkül tegyetek meg mindent, hogy kifogástalanok és tiszták legyetek, Istennek ártatlan gyermekei a gonosz és romlott nemzedékben, amelyben úgy kell ragyognotok, mint a csillagoknak a mindenségben. Ragaszkodjatok az életet tápláló tanításhoz, hogy Krisztus Jézus napján dicsőségre váljatok.” – írja Szent Pál a Filippiekhez írt levele 2. fejezetében.

Talán ez a vágy hajtott minket napról napra adventi hajnalokon a templomba: szeretnénk kifogástalanok és tiszták lenni, szeretnénk ragyogni, de egyedül gyengék vagyunk, az erő az életet tápláló tanításból fakad.

Idén minden adventi hajnalon ennek a levélnek az üzenetéről hallhattunk, erről gondolkoztunk, s ehhez kapcsolódóan vittünk magunkkal napi feladatokat. A következő beszámoló roratéinkról szól. A szempontok különbözősége mégis

ugyanarra a felismerésre vezet: roraték nélkül úr lenne bennünk. Az idei roratéknak még egy különlegessége is volt: az első alkalommal igencsak meglepődtünk, amikor Zsolt atya helyett Márton atya jelent meg a szentélyben. Vendégünk volt még Attila és Imi atya is. Ily módon az atyák is bepillanthattak egymás közöségeibe, mi is kicsit megismerhettük őket (szerencsére az agapén is köztünk voltak), s talán valamit az egységből is megtapasztalhattunk.

RORATE – GYEREKSZEMMEL

Eljött az adventi időszak. A családom és én mindig szívesen megyünk a reggel hatkor kezdődő misére. A gyertyafényben úszó reggeli roratének jó hangulatot ad a mise utáni agapé. Itt zsíros és – a gyerekek kedvéért – nutellás kenyeret lehet fogyasztani. ▶

▶ Ezután mindenki boldogan megy a munkahelyére vagy az iskolába.

A roratekról részletesebben: Olvasmányunk Szent Pál apostol Filippiekhez írt levele, amit azután Zsolt atya sok szép gondolattal egészít ki. Csütörtökönként két szín alatt szoktunk áldozni.

A fiúk figyelmét pedig felhívom arra, hogy a Jóisten nagyon örül annak, ha valaki az ő házában hajnalok hajnalán ministrál. És jó móka a mise utáni hancúrozás is.

K. A.

RORÁTE DIÁKSZEMMEL

4:45-ös kelés, kómás vándorlás a templom felé a sötétben, mise, amin minden erőnket összeszedve próbálunk nem elaludni. A felajánlásnál, (ami több mozgást igényel) elmúlik az álomosság. Az áldás előtt Zsolt atya a kedves híveket egy szerény agapéra, teára, zsíros kenyérré, és a kisebbeket nutellás kenyérré invitálja. Az átjáróba néha nehéz a bejutás, mert (hála Istennek!) olyan sokan vágnak egy kis közös reggelire, hogy alig férünk be. Odabent finom tea, zsíros és nutellás kenyér (külön-külön ☺) vár minket. 7 óra felé aztán mindenki elindul a következő napirendi pontja felé. Ez sokunknak iskolába vagy munkába indulást jelent. A hideg vilamos pont alkalmas hely arra, hogy végiggondoljuk, átéljük még egyszer azt, amit ez a reggeli 1 óra adott nekünk. A sötét utcáról megérkeztünk a fénybe, ami egyrészt a gyertyákkal megvilágított templom nyu-

galmat sugárzó látványa, másrésztől pedig a lelkünkben lakó szentjánosbogár feltöltése fénnel, ami utána egész napunk során világít, majd másnap újrátöltődik a roratén. Végül Zsolt atya szavaival élve buzdítanék mindenkit arra, hogy jöjjön el a maradék pár alkalomra (is)! : „Szép dolog szentmisével indítani a napot!”

M. E. és M.G.

MIT JELENTENEK NEKÜNK A RORATE MISÉK?

Két-három éve, hogy rendszeresen részt veszünk az adventi roratekon. Jólesik a korai séta a csendes, sötét hajnali utcákon, és megérkezni a különösen szépen, gyertyákkal, mécsesekkel megvilágított templomba.

Advent a várakozás ideje, karácsony ünnepére való lelki készüllet ideje. Hitünk mélyebb megélését segítik többek között a szentírási részletek, a szentbeszédék, sokszor megadják egy-egy nap lelki alaphangulatát.

Számunkra különösen is jelentős – egy megpróbáltatásokkal és örömmel teli év után –, hogy a napot hálaadással kezdhettük a szentmise keretében. A karácsonyra való

lelki felkészülésben magunk is rendeződünk, próbálunk minden eseményt a helyén kezelni. Érezzük, hogy az adventi intenzívebb Isten-kapcsolat erőt és megnyugvást is ad a zaklatott mindennapokban.

Kérjük Urunkat, hogy mindig a jóra nyitott szívvel várhasuk születése ünnepét!

V. K. és Sz. M.

RORATE ADATOKBAN

(az utolsó hét adatai becslült értékek)

- Egy átlagos roratén 70-en veszünk részt.
- A templomban 112 gyertyát használtunk el
- Az adventi roratek utáni agapén elfogyott: kb. 33 kg kenyér, közel 5 kg liba-, illetve kacsaszír, 8-9 üveg nutella, közel 200 filter tea

SZENTLÉLEK SZEMINÁRIUM

2010. szeptember 22–november 17.

Nagy várakozással szívünkben készültünk már egy ideje a Szentlélek Szemináriumra (hivatalos nevén: *Élet a lélekben szeminárium*). A számos résztvevő közül csak kevesen tudták, mi vár rájuk az elkövetkező több mint két hónapban. Annyi azért mindannyiunk számára világos volt, hogy egy speciális lelkigyakorlat részesei leszünk, s hogy egyéni és közösségi szinten is megújulást várunk. Szerda estéink szeptember végétől a templomban és a plébánián teltek. Este 6-tól kezdődtek a lelkigyakorlatos beszédek, melyeket *Csernáth Zoltán atya* tartott, majd ezt követték a kiscsoportos megbeszélések. Többnyire életkor és nemek szerint alakultak a csoportok, illetve azok a plé-

bániai közösségeink, melyek csoportként vettek részt a szemináriumon (ifi és felnőtt hittanosok), a szeminárium keretében is együtt maradtak. A szeminárium talán legfontosabb eleme az imaéletünk elmélyítése. A kapott munkafüzet alapján minden nap „minősített időt” szántunk Istenre, a Róla való elmélkedésre, az imára. Talán sokkal inkább tudatosabban, mint eddig. S ez felismerésekhez, kérdésekhez vezetett, s erre volt jó, hogy kiscsoportos beszélgetésekben feltárhattuk örömeinket, kétségeinket, köszönetünket és vágyainkat. Ezek kimondásával magunk is megerősödtünk s egymást is megerősítettük. A szeminárium egésze hármas célt hordoz:

▶ – a résztvevőkben elmélyüljön Jézus Krisztusban való személyes hit, ami komoly megtéréshez és az evangélium szerinti értékrend elfogadásához vezet

– a Szentlélek kiáradásáért való ima által megújuljon és hatékonyabbá váljon a gyermekkorban kapott keresztség és bérmálás kegyelme

– merjük kérni a Szentlélek adományait (karizmák), majd fogadjuk el őket és élünk velük Isten dicsőségére és az egyház szolgálatára

N. Gy.

RÉSZT VETTÜNK A SZEMINÁRIUMON...

(egy házaspár beszámolója)

Nagy örömmel hallottuk Zsolt atya hirdetései közt az *Élet a lélekben* c. szemináriumra szóló hívását. Csak összenéztünk, és ezzel el is döntöttük, hogy ezen részt fogunk venni. A Jóisten segítségével ez meg is valósulhatott, pedig általában nem könnyű a hétköznapiokon időt szakítanunk még oly fontos dolgokra sem. Nemcsak Zsolt atya hívása talált visszhangra a lelkünkben, hanem maga a Szentlélek hívott és vezetett végig bennünket hétről hétre. Komolyan is vettük ezt a 8 hetet, így elmondhatjuk, hogy életre szóló lelki élménnyé vált bennünk.

Eddig nem vettünk részt még hasonló lelki gyakorlaton, ezért nem volt semmi különös „elvárásunk”, csak a várakozás, nyitottság és az imaéletben való elmélyülés vágya.

Amit a szemináriumtól kaptunk? Röviden összefoglalva a Lélek ajándékaival gazdagodhattunk mint pl. béke, öröm, bizalom, új erő, új energia, a közös ima ereje. Mindezek közhelynek tűnhetnek, de megtapasztalni csöppet sem volt az.

Megtanított bennünket a Szentírásban való napi elmélyülésre, még a tévét sem kap-

csoltuk be esténként. A mindennapi biblia-olvasás és elmélkedés fegyelmet is feltételez, viszont ez a kis erőfeszítés bőven megtérül. Nem állítom, hogy minden szentírási szöveg magas, mély gondolatokat ébresztett bennünk, de megtapasztalhattuk az Istennel való együttléti örömét, átéltük, hogy a Szentírás szavai személy szerint hozzánk is szólnak. Ezeket megbeszéltük a csoportos beszélgetéseken, kinek-kinek mit jelentett az adott szentírási szakasz az életében, milyen felismerésre jutottunk és ha kellett, saját példákat mesélve tanácsot is adtunk egymásnak. Az élő hit, az isteni jelenlét, Isten folyamatos munkálkodása életünkben így is nyilvánvalóvá vált. Hálát adok azokért az emberekért, akiket ott megismerhettem!

Mindkettőnknek nagy élmény volt – bár más módon zajlott a keresztségi fogadalom megújítása, amikor két testvérünk imádkozott értünk az Oltáriszentség jelenlétében. Olyan szép dolgokat mondtak rólam is, aminek kapcsán felismertem, hogy az Úrnak mindez terve lehetett velem és mindenkit ilyen szépre, jóra teremtett...

Külön öröm volt a résztvevők nagy száma, kb. hetvenen voltunk fiatalok, idősek egyaránt. Köszönet Zsolt atyának, amiért megszervezte nekünk ezt a lelkiyakorlatot.

L. D. és L. J.

ADVENTIIFJÚSÁGITALÁLKOZÓ

2010. december 9.

Idén is a Soroksár-Újtelepi plébánián gyűltünk össze az ADIT-ra. Nagyon jó volt ismét találkozni a már táborokból, bálokról ismert barátainkkal. Már hetekkel korábban elkezdtünk készülni a találkozóra, melynek témája az öröm volt, kerettörténetként pedig a fiatalok körében oly népszerű *Facebook* (közösségi portál) alkalmazásai szolgáltak. Így minden résztvevő plébánia kapott egy alkalmazást, és ezen keresztül kellett megjelenítenie az örömet.

Attila atya bevezetője után az őszi minitáborból ismert táncosokkal vette kezdetét az ADIT. S bár a gumimaci figurától sokan megijedtek, és csak nézők voltak, azért maradtak lelkes táncolók is. A csoportokra osztódás után indultak el a csapatok, hogy négy állomást végigjárva gondolkozhassanak el hitünk örömeiről.

A főplébesek állomása – *Imi atya* vezetésével – volt az első feladatunk, ahol mindenki elmondhatta a Bibliából a kedvenc részét, amit a többiek kézfeltétellel „lájkolhattak”. A legtöbb szavazatot a tételező fiú története kapta.

Amikor az imrei fiatalok állomása következett, egy hungarocelltablán (üzenőfal) hagyhattunk üzenetet az utánunk következő csapatnak. Voltak, akik rajzoltak a táblára, de voltak olyan csapatok is, akik kis színes kivágott betűkből rakták ki a nekik tetsző mondatot. Ennél az állomásnál még hozzá is szólhattunk az „Énekelj az Úrnak” című kiíráshoz.

Annak a csapatnak, amelyikben én vol-

tam, az utolsó állomása a soroksári (színeztető) állomás volt. Itt csapatunkat két részre kellett osztani. Mindkét rész kihúzott egy kis cetlit, amin egy bibliai idézet volt. Ezt a jelenetet (rész) el kellett játszaniuk úgy, hogy a csoportunk másik része kitalálja az idézetet.

A mi állomásunk volt a „tagelés” (bejelölés), ahol két előre elkészített képen lehetett jelölgetni. Az elsőn egy kicsit felújított, de azért a lényegét tartalmazó betlehemet jelölhette be mindenki magát, míg a másodikon a „Ki számomra Jézus?” kérdésre válaszolhattak. Nagyon szép volt látni a jelenlévők Jézusba vetett mély hitét. Ráadásul, amikor a megosztós kört tartottuk, arra számítottam, hogy nem mindig tudják majd megindokolni választásukat az emberek. Mégis, olyan válaszokat kaptunk, amin szerintem nem csak keresztény fiataloknak, de mindenkinek el kéne gondolkoznia.

Az állomások után szentmisével folytatódott az este, ahol prédikációként fiatalok tanúságtételeit hallgattuk meg, akik arról meséltek, hogy saját életükben hol, hogyan találják meg az örömeiket. Jó volt hallani ezeket, és elgondolkozhattunk azon, hogy mit is jelent nekünk hitünk öröme a mai világunkban.

A mise után szokásos agapéval zárult az ADIT. Azt hiszem minden résztvevő nevében mondhatom, hogy csodálatos estét tölthettünk együtt, és már várjuk a következő közös találkozót! ☺

H. N. és M. G.

VADLÚD SOKADALOM

A tatai Öreg-tó ad őszi, téli otthont több tízezer vízimadárnak, főként a vadludaknak. A távoli északi költőterületeikről tízezerével érkező madarak minden évben novemberben jelennek meg Tatán, hogy a nagy hideg beálltaig itt maradjanak, s innen induljanak tovább enyhébb időjárású területekre. Ez a különleges látványosság vonz évről évre egyre több madármegfigyelőt, idén már minket is.

Minden év novemberének utolsó szombatján gyűlik össze sok-sok természetbarát az Öreg-tó partjára, hogy nézze a madarak ezreinek leszállását.

A természetet megfigyelni – érezni, hogy a részei vagyunk – önmagában is szép és fontos dolog, hát még ha hozzáértőktől érdekes információkkal is gazdagodhatunk eközben...

Amikor a plébániánkról indult csapat után mi is megérkeztünk az Öreg-tóhoz örömmel konstataáltam, hogy más kicsi és nagy gyerekek is érdekes és vonzó szombat délutáni program ez, hiszen templomunkból nagyon sok ismerős, kipirult

gyermekarc látványa fogadott. Lelkesen kémlelték a látóhatárt, de még túl világos volt...

Amint elkezdett lenyugodni a Nap, a vadludak elindultak éjszakai pihenésük helyszínére, a tóra. Hozzáértő testvérünknek, Péternek hála kiváló, profi távcsövekkel kísérhették kicsik és nagyok a madarak röptének útját. Könnyű dolgunk volt szemmel tartani a lúd-csoportok szabályos hullámvonalú röptülését, amíg a háttérben a még épp csak szürkülő eget láttuk, de ahogy lejjebb értek a fák vonaláig szinte szem elöl veszítettük őket, hiányzott az a nagy színbeli kontraszt, majd a tavon látszottak újra jobban, amikor már leszálltak, megpihentek; ahogy a madarak ezrei megérkeztek, egyre kevesebb látszott a vízből.

Szép volt, valóban nem mindennapi látvány. Az egyetlen kihívást a hideg jelentette, jövőre mindannyian jobban felöltözzünk...

Sz. K.

SZAKONYI KÁROLY: ADÁSHIBA

Gózon Gyula Színház, 2010. november 25.

Kerületi ifi és plébániai felnőtt hittanos program

● A darab a '70-es években játszódik. A láthatatlan főszereplő a TV. Nincs jelen fizikai valójában, de a színpadon lévők ki felé néznek a nézőtérre, egy adott irányba, mintha tekintetük „rá” tapadna.

A legkisebb fiú születésnapjára érkeznek a családtagok. Mindegyikük egy-egy zárt világ, belefagyva saját nézeteibe, önáltatásába. Látjuk az áldozatkész anyát, aki vacsorával kedveskedik gyermekeinek, akiket nem is ismer. A családfő a maga nagyszájúságában-tehetetlenségében szintén nem vesz tudomást a szeme előtt zajló konfliktusokról. Betoppan a fiatal pár a nyugatimádatával, anyagiasságával, a felnőtt lány a megroppant életével. Megjenik az ünnepest is: a legkisebb, a legtisztább. Ő próbálja a szemeket felnyitni. Neki fáj igazán, hogy nincs valódi beszélgetés, a mondatok nem kapcsolódnak, elsiklanak egymás mellett. Mindenki fújja a magáét, oda sem figyelve a másikra. A második felvonásban ő hívja be az albérlőt, aki nem más, mint Jézus. Jézus – ő lenne a megoldás, hogy a kézzel fogható úr feloldódjon, hogy az egymásmellettségéből valódi együttlét legyen. De hiába tesz látványos csodákat, senki nem vesz róluk tudomást. Utolsó próbálkozásként adáshibát idéz elő: talán most lehullik a hályog a szemekről, hallani kezd a szem, érezni a szív. Csakhogy a félbeszakadt krimi jelenti a legnagyobb gondot. A fiú ezen a ponton feladja, bőrrönddel távozik. Őt követi tehe-

tetlenül Jézus is. Az adáshiba megszűnik, a megtérés azonban elmarad.

Sz. M.

● A darab azt mutatta be, hogy a mai emberek mennyire nem figyelnek oda Jézusra. Ez bennünk, hívő keresztény fiatalokban vegyes érzéseket keltett. Elénk tárta, hogy a mai világban mekkora szükség van arra, hogy tanúságot tegyünk a hitünkről – ezzel együtt azonban kissé elkeserítő is volt látni a valóságot. A mindennapokban nem annyira feltűnő ez, hiszen mindenki rohan (még a keresztények is). De amikor egy kétórás színdarab szinte csak erről szól, az ember ledöbben. Engem legalábbis mellbe vágott a keresetlen tárgyilagosság, amivel ábrázolták az elkeserítő helyzetet.

Ahogy a darab elkezdődött, azonnal ott volt (szinte főszereplőként!) a tévé. Pont úgy, ahogy az emberek életében is. A tévére figyelnek, és nem egymásra – még kevésbé Jézusra. Bennem nagyon rossz érzések kavargtak. Az emberek nem egymással beszélgettek, hanem *elbeszéltek egymás mellett*. Nem is figyelnek arra, ki mit mond. Kérdeznek, mert így udvarias: „Mondd csak, hogy vagy? Kiheverted már a Rudit?” De mikor a kérdezett végre igazán belefog a válaszbba, nemcsak a felszínt mutatja és a vállát vonogatja, hanem elkezdene mesélni, ahogy mi van a lelke mélyén, milyen érzé-

▶ sek dúlnak benne – addigra már senki nem figyel rá. Nézik a tévét, jaj, mikor lesz már vacsora – de hogy annak a szegény lánynak egy kis törődésre, odafigyelésre lenne szüksége, az senkit nem érdekel.

A mai családoknál sok helyen elvész a személyes kapcsolat. A tévét használják összekötő kapocsként. Az apa azt nem tudja, hány éves a fia. A mű elején nagyon odavolt, hogy ő most meg fogja kínálni a fiát, 18. születésnapja alkalmából cigarettával. Aztán kisült, hogy már 19 éves a fiú... Csak a tévé, a tévé, a tévé... Egymással nem foglalkoztak, csak felszínesen, csupán egy-két kérdés udvariasságból – mintha alig ismernék egymást. Persze a válaszok is felszínesek voltak, vagy még rosszabb: fél órával

korábban emlegetett témához fűződtek. Hagyományból persze csináltak dolgokat, nincs is baj azzal, ha egy család szombat vagy vasárnap este együtt nézi a krimet. Az a baj, hogy közben egyáltalán nem figyelték oda a másokra. Mindig csak püsszegték, ha valaki megszólalt: „Maradj már, nem hallok a tévét!”

Mikor Jézus megjelent a színen, én azt hittem, a helyzet változni fog. De nem. Mikor Jézus a vizet borrá változtatta, azt se vették észre. Mintha mindennapi dolog lenne az, hogy a szódásszifonban bor van. Azonban ennél még elszomorítóbb volt, mikor a tolószékes bácsi páros lábbal ugrált a tévé előtt – és *nem vette/vették észre*. Mit? Azt se tudta, mit kellene látnia! Évek óta mozgássérült, pont a csoda előtt mondta, hogy ő már sose fog járni.

Számomra azonban a legelkeserítőbb az volt, ahogy Jézust ábrázolták. A műben kétszer is elhangzott: „Én itt már nem tudok mit tenni.” A másik, ami gyökeres ellentétben állt a bennem élő Jézus-képpel, az a kesergés volt. Jézus nem kesereg! Nem nyavalyog azon, hogy bezzeg régen, hányan hallgattak rám, hogy tudtam beszélni...! Nem! Jézus megtalálná a módját, hogy a mai ember fülét/szívét megnyissa. Jól bemutatják, hogy az emberek nem figyelnek Jézusra, de ő nem a mai tesze-tosza ember, aki ebbe belenyugszik. Nem. Ő Isten fia! Ő maga a Szeretet, a Jóság, az Igaz – és a Kitartás is.

A fentiekből levonva a mű üzenete a Jézussal eltöltött idő volt. Észre sem vesszük, de ő itt van velünk, együtt vagyunk, bárhova megyünk. Nekünk is időt kéne szánunk rá. Ő nem sajnálja tőlünk, nekünk sem szabadna Tőle. Hallgatnunk kell a szavára, ha kérdezi: „Most mi következik?” Ne azt válaszoljuk: „A krimi!”

N. E.

SVÁJCI ÜDVÖZLET

a Bodó családtól

Kedves Barátaink, Egyházközösség!!!

Mostanában sokat jut eszembe egyik kedvenc versem – *Ady Endre: Karácsony* –, talán azért is, mert nem tudunk hazautazni Karácsonyra. Itt még december 24-én délelőtt iskola van és munkanap. Ez lesz az első olyan karácsonyunk, amikor távol leszünk az otthonunktól, a Nagy Családtól, a barátainktól, a templomtól, tőletek... Ezzel a verssel kívánunk mindenkinek áldott, békés Karácsonyt és boldog új évet!

Szeretettel:

Gábor, Berci, Barnus, Bálint,
Edit és Blanka

REJTVÉNY

A karácsonyi ünnepkörben számos ismert, szép karácsonyi ének szólal meg templomok szerte. E havi rejtvényünkben ilyen dalok címét idézzük meg. A hiányzó hangok helyes kiegészítése után megkapjuk a ismert énekek címét/kezdő sorait. Megfejtés-ként ezeket kell beküldeni **2011. január 30-ig** a Mustármag elektronikus postacímére (*mustarmag18@yahoo.com*) vagy a plébániára.

1. M _ _ _ Y _ _ L _ _ _ _ _ Y _ _
2. _ _ _ S _ S _ G _ _ _ NY _ _ _ AZ I _ _ E _ _ EK
3. _ ST _ _ _ Y RM _ _ , _ _ _ I _ _ AL _ M _ _ ...
4. C _ _ R _ A _ Á _ Z _ _ _ OK
5. _ _ L N _ _ Y _ _ Ö _ _ E, _ A _ _ ÜL _ _ _ TT

Adventi számunk helyes megfejtői közül jutalmat kapnak: *Paróczainé B. Mária, Tar Jánosné (Marika)* és *Kovács Ernő*. Nyereményeiket személyesen adjuk át.

POSTABONTOGATÓ

JÓ EGY EGYHÁZI KÖZÖSSÉGHEZ TARTOZNI!

Az őszi folyamán egy furcsa, ma már ritkán előforduló betegség miatt majdnem két hónap szobafogságra ítéltetem. A család segítségén túl itt köszönöm meg a sok

sok kedves látogatást, úgy a Biblia-hallgató társaimtól, mint a többi kedves ismerős hívektől.

Volt, aki könyvet hozott, legyen olvasnivalóm. Tisztelendő atyánk meglátogatott, megáldoztatott. Volt, aki a Szentlélek Szeminárium előadásainak jegyzeteit osztotta meg velem. Volt, aki a bolti bevásárlásban segített, és még sok ajándékot hozott. Mástól finom ebédet, süteményt kaptam, sokan telefonon érdeklődtek irántam.

A Jóisten és az orvosi kezelés segítségével meggyógyultam. Hálás köszönetem mindenkinek mindenért.

Szerető üdvözlettel:

Vig Antalné (Rózsika néni)

2010. december 11.

MUSTÁRMAG

a Szent István Király Plébánia lapja,
alapítva 1992-ben, újraindítva 2007 decemberében

Megjelenik évente kilencszer

Szerkesztőség: Czap Zsolt (C. Zs.), Hajdú Noémi (H. N.), Kiss Erika (K. E.),
Knábné Lakatos Mariann (K. L. M.), Nemcsics Gyöngyi (N. Gy.),
Németh Eszter (N. E.), Szmecsa Mária (Sz. M.)

Jelen lapszámunknál munkatársunk volt még:

Mayer Edit (M. E.), Mayer Gabriella (M. G.), Láng Dóra (L. D.), Láng József
(L. J.), Szabó Magdolna (Sz. M.), Szále Kata (Sz. K.), Varsányi Károly (V. K.)

A plébánia, illetve a szerkesztőség elérhetőségei:

Cím: 1185 Budapest, Tátrafüred tér 15. • Telefon: 292-1407
e-mail: mustarmag18@yahoo.com

HIRDETÉSEINK

RÓZSAFÜZÉR IMASZÁNDÉK:

Hogy a testvérek közül többen is csatlakozhassanak a rózsafüzérezők imájához, az elkövetkezőkben mindig közölni fogjuk az aktuális időszak imaszándékát.

A Rózsafüzér Társaság imaszándéka januártól: **Plébániánk családjaiért imádkozunk.**

LITURGIKUS ESEMÉNYEK

- **december 24. péntek, Szenteste:** 16 órakor pásztorjáték, éjjel ½12 órai kezdettel templomunk énekkarának karácsonyi zenés, verses áhítata, éjfélkor karácsony ünnepi szentmise;
- **december 25. szombat, Jézus születése, Karácsony ünnepe:** ½8 óra Pásztorok miséje ½10 óra ünnepi szentmise, 18 óra szentmise;
- **december 26. vasárnap, Karácsony másodnapja, Szent Család vasárnapja:** ½8 óra szentmise, ½10 óra ünnepi szentmise, 18 óra szentmise;
- **december 27. hétfő:** 24 órás szentségimádás;
- **FIGYELEM!** December 29-én, szerdán és 30-án, csütörtökön nem lesz hétköznapi szentmise!
- **december 31. péntek, Szent Szilveszter pápa emléknapja:** 18 órakor év végi hálaadó ünnepi szentmise, Te Deum;
- **2011. január 1. szombat, Szűz Mária Isten anyja (Újév) – parancsolt ünnep:** ½8 óra szentmise, ½10 óra ünnepi szentmise, 18 óra szentmise;
- **január 13. csütörtök:** fatimai imaest a Kertvárosi Szent Margit Plébánián – 5 órától rózsafüzér, majd szentmise.

KÖZÖSSÉGI ESEMÉNYEK

- **január 2. vasárnap:** 16 órakor a Rózsafüzér Társaság találkozája a plébánián;
- **január 8. szombat:** Téli túra a Börzsönyben elszánt testvéreknek;

- **január 9. vasárnap,** 15 óra: Dokumentumfilm-klub a plébánián.

HITTANÓRÁK A PLÉBÁNIÁN

Aprók hittanja (1-2. osztályosok)	szombat 9 óra
Elsőáldozásra készülők	csütörtök 17 óra
4-5. osztályosok	csütörtök 18 óra
6-7. osztályosok	szerda 17 óra
<i>Ifjúság 1. csoport</i> (8. osztályosok és középiskolások)	szerda 19 óra
<i>Ifjúság 2. csoport</i> (egyetemisták)	csütörtök 19 óra
Felnőtt katekézis	hétfő 19 óra
Bibliaóra	péntek 19 óra

EGYÉB KÖZÖSSÉGI PROGRAMOK A PLÉBÁNIÁN

Felnőtt énekkar	péntek vagy szombat 19 óra
Gyermekkórus	vasárnap 17 óra
Asszonykör	minden hónap utolsó hétfő 20 óra
Kamilliánus család	minden hónap 2. szombat 15 óra
Baba-mama klub	minden második csütörtök ½10 óra

ELŐRE-LÁTÓ

(avagy jegyezd be a naptárodba!!!)

- **január 16–23.:** ökumenikus imahét. Az imahét témája: a jeruzsálemi első keresztény egyház eredete. *Mottója:* „Állhatatosan kitarítottak az apostolok tanításában és közösségében, a kenyértörésben és az imádságban.” (ApCsel 2,42)